

Harmadik fejezet: Biztonság

Stan Wix az összes mai informatikai trükköt és trendet ismerte, a régiekről nem is beszélve. Mégis – vagy tán pont ezért – meglepte, hogy a kijelzőjén zajló eseményeknek nem volt ura. Amit látott, nyugtalanító volt. Műszaki hiba? Vagy kibertámadás érte az Alfa Szövetséget? Egyelőre minden rendszer működött, csak néhány okos szenzor jelzett be, amiket személyesen Stan tervezett. Nem sztenderdek voltak, ezért is bízott bennük. A sztenderd biztonsági rendszerek, bár robusztusak, kiismerhetők. Sőt letesztelhetők, aztán már vakon is átjut rajtuk egy hacker. Ezért volt minden profi rendszergazda a saját kis kütyüinek híve.

Közben a saját kis kütyük jelzései újra elhallgattak. Véget ért az esemény, akármilyen is volt. Talán behatolási próbálkozás. Talán a Sólyom Szövetség hacker-titánjai próbálkoztak brahiból. Vagy a párosok egész jó hírben álló feltörői. Az Alfa – és Stan ebben biztos volt – egyelőre védve volt mindkét lehetőséggel szemben. A rendszerei hatalmasak, jól kiépítettek, biztonságosak voltak. Még az ő számára is túl biztonságosak. Utána kell néznie ennek az eseménynek. Az utóbbi fél óráról eseménynaplót kért le. A csapatával majd kielemezik.

De először megy Helgához, „fogadott anyjához”.

*

Helga Müller az Alfa Matriarchata Szövetség biztonsági főnöke, őszes-szőke hajú, szikár, ötvenes éveiben járó hölgy volt. Köztisztetlet és közutálat egyaránt körülvette.

Helga Müller ugyanis szigorú volt és következetes, talán túlságosan is. Stan Wix régóta ismerte, s hirdette, hogy van jó oldala is; de ezt kevesen tudták róla

elképzelné. Nem az Alfában született, úgy húsz éve jött át egy német szövetségtől; de szakértelme és hozzáállása – külsős volta ellenére – idővel a biztonsági főnök rangig juttatták. Az úgynevezett „megértés” egyáltalán nem szerepelt a szótárában. Tulajdonképp, szövetségi szempontból ideális biztonsági főnök volt. A kisebb kihágásokat – amik felett a társak esetleg elsiklottak, vagy elnézően legyintettek volna – ugyanúgy megtorolta és retorzióig vitte, mint a nagyokat.

Mert előfordultak néha nagy kihágások is. Közülük is az egyik legnagyobb; a Matriarchátus tagadása, vagyis a bomlasztás. Mert ugyan engedték, hogy bárki szabadon kilépjen, akinek nem tetszik valami, s a kilépő mehetett akár más matriarchata szövetségbe is, vagy akár a párosok közé, de azt nem tűrte meg az Alfa – s egyik szövetség sem –, hogy valaki a belső tagságból kritizáljon, lázítson, forradalmi eszméket fogalmazzon meg, netalán terjesszen. Terjesszen – a jól kontrollált hivatalos fórumokon kívül, ahol bárki előadhatta magát. Bárki, aki előtte végigment az előzetes ellenőrzési és moderációs folyamaton. De a „szabadon politizálás” tilos volt. A szövetségek tagjainak a hétköznapiakban megvoltak a feladataik, szórakozásaik, élvezeteik. Számtalan módon nyertek kielégítést az igényeik. De arra már senki sem kérte őket – s legtöbbször nem is volt rá kedvük –, hogy elmélkedjenek, reformokat, vagy egyéb kilógó gondolatokat fogalmazzanak meg, pláne, hogy ezekkel agitálják a többieket.

Ha esetleg valakinek mégis lett volna erre kedve, ideje, energiája, annak tudnia kellett, hogy ez tilos. A biztonsági szolgálat a teljes belső kommunikációt figyelte. Kiszűrtek minden gyanús elemet, figyelmeztették őket, vagy eljárást indítottak ellenük. Ez következményekkel is járt, a megrovástól a száműzésig terjedő skálán. Így azután mindenki, aki akart valamit, az a Nőtanácsi Titkárság felé tett hivatalos beadványban fogalmazta meg privát igényét. Kérését iktatták, feldolgozták, s ha a magasabb célokkal összhangban volt, akár a Szövetségi

Gyűlés vagy a Nőtanács elé is terjeszthették, s ez úton akár alkalmazásra is kerülhetett.

Ha pedig nem fogadták volna el, a beterjesztő még mindig dönthetett úgy, hogy ezt annyiban hagyja vagy kilép. Hisz apróságokban az egyes Szövetségek eltértek egymástól. Így az emberek a Matriarchátus elve alatt működő más-más jellegű szövetségekben végül megtalálhatták a maguk kedvére valót. Az át- és ki-belépések teljesen hétköznapi dolognak számítottak. Az viszont ritka volt, hogy valaki a párosok közé menjen, hiszen az a teljes egzisztenciális ellehetetlenüléssel, a nyomorral, a kitaszítottsággal lett volna egyenértékű.

Akik mégis oda mentek, a legtöbben idővel visszatértek. Lecsökkent presztízsű polgárként, de visszavették őket. A szabadság tehát elvileg nagy volt, csak a gondolati befolyásolás volt tilos. Az már szinte bűncselekmény volt. Nem is szinte. Mivel a hagyomány szerint a Matriarchátus létrehozása hatalmas intellektuális erőfeszítést igényelt, s fenntartása is az ideológiai „képzés” eszközével történt – nem különben építve az emberi kényelemigényre, biztonságigényre és az ösztönökre – fontos volt, hogy ellen-ideológiák ne maradjanak meg a Matriarchátuson belül. Ezek terjesztőit gyorsan eltávolították vagy lebeszélték.

A biztonsági szolgálat helységeihez csatlakozóan egy kis börtön szekció is fenn volt tartva. Itt az időnként előforduló köztörvényes esetek elkövetőin felül pár gondolati felforgatót is őrizetben tartottak. Ők épp az átnevelésükre vagy a kiutasítási eljárásukra vártak a cellákban. Állítólag az igazán veszélyesek számára létezett egy még mélyebb, hivatalosan nem létező, rejtett börtön is, amire X68 Zóna néven utaltak a pletykák. De komoly emberek pletykákkal sosem foglalkoztak.

Ráadásul, minderről a Szövetség milliós lakossága nem is szeretett tudomást venni. Még a vezetőség sem. Legyen az ilyesmi „Helga és az emberei” problémája! Bár Stan is Helga embere volt, de mivel a kibervédelmi területet

vezette, nem nagyon nézett messzebb a képernyőinél. Nem is érdekelte azon túl semmi, ami nem rá tartozott. Hűségét viszont biztosította a hála, amivel Helgának tartozott azért, hogy fiatalon felfedezte, és kiemelte.

Helga robusztus őrségédjeinek sem szabadott gondolkodniuk, nem is akartak. De ugrottak törékeny főnöknőjük első intésére. Az informatikai részlegen dolgozók nem tartották valami nagyra őket, s viszont; a nagydarabok sem az informatikusokat. De nem volt ez így baj. Mindenki a maga dolgát csinálja jól, és kész.

Most is összezártak a testőrök a belépő Stan előtt, és lenézően mosolyogtak. Stan ismerte őket. Nem névről, hanem számról. A négyes és az ötös voltak, talán testvérek.

– Hagyjátok, fiúk! Jöjjön csak az igazgató úr! Leülhettek! – hangzott mögülük.

„Mint a kutyáknak! És ezek még élvezik is!” – füstölgött kicsit Stan. De ő sem ért rá hosszan ábrándozni ezen, és már hozzá is volt szokva. A tárgyra tért.

– Főnöknő, biztonsági fenyegetést érzékeltem. Valami történt fél órája.

– Nem hiszem. Arról már tudnék. Egyik rendszer sem jelzett.

Stan elmosolyodott: „Hát igen, a saját kütyük.”

– Ezért jöttem személyesen. Az én rendszereim jeleztek. Kis házilagos kémprogramok.

Helga ezen nem akadt fenn, pragmatikus asszony volt. Továbblépett:

– Mit jeleztek? Mi történt?

– Egyelőre nem tudom. A csapatom már elemzi. Ha az elemzés megvan, többet tudok mondani. De, azt hiszem, itt az idő, hogy hozzányúljunk a központi biztonsági protokollhoz.

– De ahhoz a donnáig kellene mennem. Biztos vagy abban, hogy nem csak valami műszaki hiba?

– Még nem, de kilencvenkilenc százalék. A riasztás mintázata más volt, mint egy műszaki hibáé. Valami tehetséges alak csinálhatta. Arra gondoltam, ha ki tudnám deríteni, ki az...

– Ő lehetne a mi új külső emberünk?

– Igen. Arra terelném. De most mennék is, ha nincs további kérdése.

– Menj csak, végezd a munkád!

– Viszlát, Főnökasszony! Csinos ma is!

– Köszönöm, viszlát Stan!

*

– A százharminckettes étkezdét kockázd ki nekem, Nora! – élénkült fel Ursula Winters biztonsági tiszt hangja. – Azok ott miért csoportosulnak? Tudod adni a hangot?

– Nyomom – vágta rá az asszisztens gépiesen és a kezelő panelen zongorázva. – Talán csak egy bulit beszélnek meg – tette hozzá.

A hang, ami a képen élénken gesztikuláló egyik nőtől származott, betöltötte a kis adatfeldolgozó szobát:

– ..., hogy aki többet akar lenni a gyerekével, annak nem engedik?! Mert annyi nálunk az üzemben a kötelező túlmunka, hogy alig jut idő a gyerekeimre!

– Páran helyeslően mormogtak. Volt aki továbbállt a csoporttól, volt, aki arra jártában kíváncsian megállt, de egy mag-tömeg állandóan ott volt. A nő folytatta: – Mert egyesek, akik kivételezettebbek, egész nap lehetnek a gyerekükkel. Nekünk miért csak az este marad? A Szövetség elveszi tőlünk a gyerekeket. – Egy fiatal, sötét hajú nő szólt, a csoporton körbenézve: – Így van, nem kéne hagynunk magunkat. – Valaki más szólt hozzá: – A régi időkben ez nem így volt ám. A nők mindig a gyerekeikkel lehettek. Csak onnantól kellett átadni őket a Szövetségnek, amikor tanuló-korba kerültek. A nőket ezért a

Szövetség eltartotta. Elegendő elismerést kaptak. Nem csak az óvodányi gyereket szülők mentesültek a sok munkától. Csak azok a nők végeztek munkát, akiknek már nagyok voltak a gyerekeik, meg akiknek még nem voltak gyerekeik. Miért nincs ez már így? Mikor lopta ezt el tőlünk a Szövetség?

Ursula Winters biztonsági tiszt megérintett egy gombot virtuális képernyőjén, és beleszólt a kommunikátorába:

– Gondolati felforgatás a harminckettes női étkezdében. Azonnali intézkedést kérek! – Felháborodottan tette hozzá: – Ilyet! Ezek nem tudják, mit csináljanak jó dolgukban. Mindenük megvan; kényelem, biztonság, szórakozás, segítő közösség. A gyerekeikre a legjobb gondozók vigyáznak. Hát mit akarnak még ezek?

Nora, a kollégája tünődve tette hozzá: – Hát, igen – közben a saját gyerekeire gondolt. Jó lesz már látni őket a műszak után.